

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Co/16/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313203137
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5313203137.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka, JUDr. Eriky Šobichovej, v sporovej právnej veci žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Příkop 843/4, Zábřovice, 602 00 Brno, Česká republika, IČO: 264 29 705, proti žalovanému: W. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX N. XXX, o zaplatenie 1.108,87 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu v podaní zo dňa 22.02.2016 proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 10C/115/2013-52 zo dňa 18.12.2015 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Čadca č.k. 10C/115/2013-85 zo dňa 30. januára 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 10C/115/2013-52 zo dňa 18.12.2015 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Čadca č.k. 10C/115/2013-85 zo dňa 30. januára 2017 **z r u š u j e a v r a c i a** vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 10C/115/2013-52 zo dňa 18.12.2015 okresný súd ako súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) v spojení s opravným uznesením č.k. 10C/115/2013-85 zo dňa 30. januára 2017 žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd poukázal na návrh žalobcu na uplatnenie pohľadávky, podaný v zmysle článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej aj len „Nariadenie“). Návrhom žalobca žiadal zaplatenie zmenkovej sumy vo výške 450 Eur (poznámka krajského súdu: okresný súd mal zrejme na mysli zmenkovú sumu 1.108,87 Eur), zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.108,87 Eur od 01.10.2010 do zaplatenia a 6 % ročného úroku zo zmenkovej sumy 1.108,87 Eur od 22.11.2010 do zaplatenia a domáhal sa tiež zmenkovej odmeny vo výške 1/3-iny zmenkovej sumy, t.j. 3,70 Eur a náhrady trov konania. Žalobca odôvodnil návrh odôvodnil tým, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavil žalovaný dňa 26.01.2010 na zmenkovú sumu 1.108,87 Eur, pričom sa zaviazal aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne od 01.10.2010. Indosovaná zmenka je vistazmenkou opatrenou doložkou „Na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Do textu zmenky bol poňatý záväzok žalovaného zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad zmenkového veriteľa zmenkovú sumu spolu s denným úrokom 0,25 % od 01.10.2010. Za miesto splatenia bolo určené sídlo prvotného zmenkového veriteľa. Indosant predložil zmenku k zaplateniu, vystaviteľ doposiaľ zaplatil 0,00 Eur, pričom na zmenkovú sumu zaplatil 0,00 Eur a na úroky uhradil 0,00 Eur. Zmenková listina bola opatrená doložkou „Bez protestu“, indosant nenechal vyššie uvedené skutočnosti zistiť verejnou listinou. K návrhu pripojil zmenku (fotokópia založená v spise, originál uložený na okresnom súde). Uviedol, že nežiada ústne nariadenie pojednávania.

3. Okresný súd ďalej uviedol, že do konania oznámil vstup vedľajší účastník na strane žalovaného ako spotrebiteľa (č.l. 26 spisu). Bol poučený okresným súdom a vyzvaný k predloženiu súhlasu žalovaného

so vstupom vedľajšieho účastníka konania do konania na jeho strane podľa § 93 ods. 2, 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom od 01.01.2015 (č.l. 40 spisu). Okresný súd dôvodil, že „Novela OSP vykonaná zákonom č. 353/2014 Z.z., výslovne v § 93 ods. 3 OSP vyžaduje, že ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o jeho vstupe do konania musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada. Aktuálna právna úprava teda viaže prípustnosť vedľajšieho účastníctva spotrebiteľského združenia na explicitný súhlas spotrebiteľa s jeho vstupom do konania. Nakoľko zákon č. 353/2014 Z.z. neobsahuje žiadne intertemporálne ustanovenia vylučujúce okamžitú aplikáciu aktuálneho znenia § 93 ods. 3 OSP, nemôže súd platnú procesnoprávnu úpravu opomenúť/ nerešpektovať (napr. uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/115/2012 zo dňa 25.2.2015).“ Keďže vedľajší účastník napriek výzve okresného súdu súhlas nedoručil, v súlade s § 93 ods. 2 a 3 novely Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 353/2014 Z.z., účinný od 01.01.2015), okresný súd na vedľajšieho účastníka konania neprihliadal, teda nepovažoval ho za účastníka konania, a to bez rozhodovania o neprípustení do konania. Vychádzal z doslovného znenia § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku: „Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.“ Z uvedených dôvodov okresný súd nemal povinnosť doručiť vedľajšiemu účastníkovi konania návrh a ostatné podania, pretože sa na neho „neprihliada“, mal za to, že nie je vedľajším účastníkom konania (§ 79 ods. 4 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku: „Návrh na začatie konania a jeho prílohy doručí súd ostatným účastníkom do vlastných rúk.“). Nestotožnil sa s názorom vedľajšieho účastníka konania, že je potrebné aplikovať Občiansky súdny poriadok platný a účinný do 01.01.2015, pretože vstúpil do konania v čase do 01.01.2015, a preto nie je jeho povinnosťou doručiť súhlas žalovaného s jeho vstupom do konania. Okresný súd sa nestotožnil so spôsobom aplikácie noriem procesného práva zo strany vedľajšieho účastníka konania. Normy hmotného práva sa aplikujú v stave platnom a účinnom ku dňu vzniku právneho úkonu. Normy procesného práva (teda aj § 93 ods. 2, 3 novely Občianskeho súdneho poriadku, účinné od 01.01.2015) sa vzťahujú ihneď od 01.01.2015 na všetky prípady v čase rozhodovania. Inak povedané, súd aplikuje to procesné právo, ktoré je platné a účinné v čase rozhodovania. Z tohto dôvodu aj na tento prípad okresný súd aplikoval § 93 ods. 2, 3 novely Občianskeho súdneho poriadku a na vedľajšieho účastníka konania neprihliadal. Okresný súd mal za to, že mu neodňal možnosť konať pred súdom. Súčasne uviedol, že s týmto subjektom ďalej nekonal ako s vedľajším účastníkom konania, o jeho vstupe nerozhodoval a v súlade so zásadou hospodárnosti konania ani o námietke žalobcu (č.l. 30 spisu), na ktorej žalobca netrval (č.l. 47 spisu). Okresný súd mal za to, že v danom prípade sú splnené podmienky pre aplikáciu Nariadenia, pričom súčasne citoval i vybrané ustanovenia predmetného Nariadenia.

4. Okresný súd ďalej uviedol, že po doručení vyplneného tlačiva návrhu na uplatnenie pohľadávky súdu, jeho kópiu aj s prílohami a vzorovým tlačivom C na odpoveď doručil žalovanému dňa 17.04.2015. Žalovaný v lehote určenej článkom 5 ods. 3 Nariadenia vyplnené tlačivo C na odpoveď Okresnému súdu Čadca nedoručil, ani sa k predmetnému návrhu na uplatnenie pohľadávky nijakým iným spôsobom nevyjadril, hoci bol v tlačive C na odpoveď poučený, že ak do 30 dní od doručenia tlačiva na uplatnenie pohľadávky spoločne s tlačivom na odpoveď neodpovie, okresný súd vydá rozsudok bez nariadenia pojednávania. V danom prípade okresný súd konal vo veci bez nariadenia pojednávania v súlade s článkom 7 Nariadenia len na základe predložených listinných dôkazov, a to zmenkou, výpisom z obchodného registra, ako aj ďalším spisovým materiálom sp.zn. 10C/115/2013 a pripojeným spisom Okresného súdu Čadca sp.zn. 4Er/453/2011.

5. Z vykonaných dôkazov mal okresný súd preukázaný nasledovný skutkový stav, z ktorého vyvodil nasledovné skutkové a právne závery. Žalovaný dňa 26.01.2010 vystavil vlastnú zmenku, obsahom ktorej bol jeho záväzok zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 1.108,87 Eur a zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne od 01.10.2010. Uvedená zmenka bola vystavená ako vistazmenka a bola opatrená doložkou „bez protestu“ a „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“ a za miesto platenia bolo určené sídlo pôvodného zmenkového veriteľa a to spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Z rubovej strany zmenky vyplývalo, že uvedená spoločnosť túto zmenku indosovala na rad žalobcu. Z uvedenej listiny vyplývalo, že ide o vzorové tlačivo, do ktorého boli rukou vpísané údaje: dátum a miesto vystavenia, identifikačné údaje vystaviteľa, ako aj jeho podpis, pričom zmenková suma je vyjadrená číslicami, ako aj slovami a dátum začiatku úročenia je v listine uvedená odlišným tlačeným písmom ako zvyšok vzorového tlačiva. Keďže predmetom konania je spor

zo zmenky, okresný súd v prvom rade skúmal, či táto spĺňa všetky náležitosti zákona č. 191/1950 Sb. Zákon zmenkový a šekový (ďalej aj len „zák. č. 191/1950 Sb.“), a to predovšetkým formálne náležitosti zmenky uvedené v ustanovení § 75 zák. č. 191/1950 Sb. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia vlastná zmenka musí obsahovať: 1. označenie, že ide o zmenku, ktoré musí byť pojaté do vlastného textu listiny a vyjadrené v jazyku, v ktorom je táto listina spísaná; 2. bezpodmienečný sľub zaplatiť určitú peňažnú sumu; 3. údaj zročnosti; 4. údaj miesta, kde sa má platiť; 5. meno toho komu alebo na rad koho sa má platiť; 6. dátum a miesto vystavenia zmenky; 7. podpis vystaviteľa. Nakoľko označenie zmenka je pojaté do vlastného textu listiny a vyjadrené v jazyku, v ktorom je táto listina spísaná, nachádza sa v nej bezpodmienečný sľub žalovaného zaplatiť určitú peňažnú sumu a je v nej uvedený údaj o zročnosti, ako aj údaj miesta, kde sa má platiť, tiež meno na koho rad sa má platiť, vrátane dátumu, miesta vystavenia zmenky a podpisu vystaviteľa, mal okresný súd za to, že predmetná zmenka spĺňa všetky formálne náležitosti zmenky predpokladané ustanovením § 75 zák. č. 191/1950 Sb. Z rubovej strany zmenky bolo nesporne preukázané, že žalobca túto nadobudol indosamentom od pôvodného veriteľa, na rad ktorého bola zmenka vystavená.

6. Z pripojeného exekučného spisu sp.zn. 4Er/453/2011 okresný súd zistil, že sa v ňom nachádza totožná zmenka, na základe ktorej si žalobca uplatňuje nárok v tomto konaní. Zároveň sa v ňom nachádza zmluva o úvere č. 508600290. Okresný súd mal preukázané, že dňa 26.01.2010 bola uzatvorená písomná zmluva o úvere č. 508600290, ktorou veriteľ - POHOTOVOSTĚ, s.r.o. poskytol v prospech žalovaného ako fyzickej osobe úver vo výške 600 Eur, ktorý sa tento zaviazal splatiť v celkovej sume 1.176 Eur v 12 mesačných splátkach po 98 Eur počnúc dňom 17.02.2010. V zmluve nie je uvedený úrok, iba výška poplatku 576 Eur, bez jeho konkretizácie a uvedenia RPMN, ako aj priemernej hodnoty RPMN. Okresný súd ďalej dôvodil, že Článok 14 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru obsahuje Dohodu o vyplnení zmenky, v ktorej sa uvádza, že na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka ako vystaviteľa zmenky (ďalej aj ako „vystaviteľ“) vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy voči veriteľovi ako remitentovi (ďalej len „remitent“) vystavil vystaviteľ zmenku, v ktorej nie sú vyplnené zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Ručiteľ je z takto vystavenej zmeny zaviazaný ako zmenkový ručiteľ. Zmluvné strany a ručiteľ sa dohodli, že zmenkovú sumu vyplní na zmenke remitent najskôr v deň, kedy sa v zmysle bodu 4 týchto podmienok stane celý dlh splatný okamžite, t. j. keď dlžník neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok, alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky. Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých pevných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky. Dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na zmenke remitent tak, že ním bude deň, kedy sa v zmysle bodu 4 týchto podmienok stal splatný celý dlh. Obsahovým znením článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy mal okresný súd preukázané, že ku dňu uzavretia úverovej spotrebiteľskej zmluvy, teda ku dňu 26.01.2010 a ku dňu vystavenia zmenky v totožný deň 26.01.2010 v zmenke nebola uvedená zmenková suma 1.108,87 Eur, ani splatnosť zmenkového úroku 0,25 % denne. Uvedené údaje mal vyplniť jednostranne remitent, najskôr v deň, kedy sa podľa bodu 4 zmluvy stane splatný celý dlh, teda, keď dlžník nezaplatí včas 4 po sebe idúce splátky, resp. zaplatí ich len z časti. Zmenková suma mala pozostávať zo sumy všetkých nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú v budúcnosti ku dňu vyplnenia zmenky. Dátumom začiatku úročenia zmenkovej sumy mal byť dátum zhodný s dňom, kedy sa podľa všeobecných podmienok stane splatným celý dlh a tento dátum taktiež mal byť vyplnený v budúcnosti remitentom. Napriek tomu, že v predmetnej úverovej zmluve bolo uvedené, že finančné prostriedky sa poskytujú na výkon zamestnania žalovaného, mal okresný súd za to, že predmetná zmluva spĺňala charakter zmluvy spotrebiteľskej. V tejto spojitosti okresný súd uviedol, že pôvodný majiteľ zmenky spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. vykonáva svoju podnikateľskú činnosť v predmete poskytovania spotrebiteľských úverov a zmenka na základe ktorej si žalobca uplatňuje svoj nárok, má v tomto prípade zabezpečovací charakter pôvodného právneho vzťahu majúceho povahu vzťahu spotrebiteľského. Zmluva o úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaného spĺňa všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy v súlade s ustanovením § 52 a nasledujúcich ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“), nakoľko zo samotnej zmluvy vyplývalo, že táto nebola uzatvorená so žalovaným v rámci jeho podnikateľskej činnosti, keďže v zmluve sa neuvádza obchodné meno či IČO žalovaného, ale sú v nej uvedené iba údaje žalovaného ako fyzickej osoby - nepodnikateľa. Keďže spotrebiteľom je subjekt, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, mal okresný súd za preukázané, že žalovaný mal v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, na základe ktorej bola vystavená predmetná zmenka, postavenie spotrebiteľa. Tým mal okresný súd preukázané, že sporná zmenka je neúplná zmenka - blankozmenka, ktorú jednostranne v neprítomnosti dlžníka vypísal veriteľ spoločnosť

POHOTOVOST', s.r.o., Bratislava, ktorý ju následne previedol (indosoval) na žalobcu. Okresný súd mal preukázanú vedomosť žalobcu o kauze zmenky ako zabezpečovacieho právneho úkonu k úverovej spotrebiteľskej zmluve. Táto informácia mu bola známa priamo z obsahových náležitostí zmenky, kde je číslo úverovej spotrebiteľskej zmluvy uvedené. Na základe vyššie uvedených skutočností mal okresný súd za to, že zmenka slúži ako zabezpečovací právny prostriedok zo spotrebiteľského vzťahu, a preto napriek tomu, že v danom prípade ide o vzťah uplatnený na základe zmenky ako abstraktného cenného papiera, bolo povinnosťou okresného súdu, skúmať postavenie žalovaného ako spotrebiteľa (rozsudok Európskeho súdneho dvora pod sp.zn. C - 419/2011 zo dňa 14.3.2013, Česká sporiteľňa, a.s. proti Geraldovi Feichterovi). Dôvodil, že pri nároku, ktorého základ tvorí právo zo zmenky, súd nemá právo skúmať kauzálny nexus, skutkový a právny základ zmenkového vzťahu, pokiaľ nemá jednoznačne preukázané, že skutkovým a právnym základom zmenky je spotrebiteľská zmluva, pri ktorej súd je povinný z úradnej moci skúmať a vyhodnocovať neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by mohli poškodiť spotrebiteľa. Opačným výkladom by veriteľ POHOTOVOST', s.r.o., Bratislava za pomoci žalobcu takýmto postupom obišiel kogentné ustanovenia zákonov o ochrane spotrebiteľa. Takým postupom v rámci zmenkového konania by vymohol od spotrebiteľa aj plnenie na základe neprijateľných zmluvných podmienok a bola by znemožnená súdna ochrana spotrebiteľa a jeho práv z úradnej moci zo strany súdu.

7. Okresný súd ďalej poukázal na jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj na ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej aj len „zák. č. 258/2001 Z.z.“). V tejto súvislosti dôvodil, že na úverovú zmluvu uzatvorenú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, uzatvorenú dňa 26.01.2010 pod č. 508600290 je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzatvorenia. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v súlade s § 4 zák. č. 258/2001 Z.z., musí mať písomnú formu s tým, že každá zmluvná strana dostane aspoň jedno jej vyhotovenie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj ďalšie podmienky uvedené v § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru podľa písm. g); výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa písm. i); ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa podľa písm. j) a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver splatnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok podľa písm. k). Súčasne okresný súd poukázal na § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. Uvedol, že dohodu o vyplňovacom práve zmenky vyhodnotil za neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach oboch účastníkov spotrebiteľského vzťahu v neprospech spotrebiteľa. Vyššie uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bola vystavená predmetná zmenka, totiž neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 4 písm. g), i), j), k) zák. č. 258/2001 Z.z., teda sa poskytnutý úver na základe tejto zmluvy v súlade s § 4 ods. 3 predmetného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda žalovanému vznikla povinnosť iba vrátiť istinu poskytnutého úveru. Zmenka túto skutočnosť nezohľadňuje, práve naopak umožňuje vymáhať zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne, čo predstavuje 91,25 % ročne. Plnenie v uvedenej výške okresný súd považoval za rozporné so zásadou dobrých mravov, čo spôsobuje jeho neplatnosť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že uzavretie spotrebiteľskej zmluvy bolo podmienené podpisom zmenky zo strany spotrebiteľa, čo vyplýva z rovnakého dátumu zmenky a úverovej spotrebiteľskej zmluvy, ako aj z čl. 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy. V momente uzatvárania úverovej spotrebiteľskej zmluvy obsahovou náležitosťou úverovej spotrebiteľskej zmluvy bola povinnosť dohodnúť sa na vypísaní zmenky podľa článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy ako podmienky poskytnutia úveru. Táto podmienka je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože nie je individuálne so spotrebiteľom dojednaná, tvorila neoddeliteľnú súčasť formulárovej úverovej spotrebiteľskej zmluvy - všeobecných podmienok a bez jej podpisu by spotrebiteľ nedostal úver, preto podmieňovala uzavretie spotrebiteľskej zmluvy, poskytnutie úveru a spotrebiteľ obsah úverovej zmluvy a článku 14 Všeobecných podmienok o vyplnení zmenky nemohol ovplyvniť. Značnú nerovnováhu v právach spôsobuje podľa okresného súdu dojednanie v článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy aj preto, že veriteľ sám vyplní zmenku v deň splatnosti celého dlhu. Žalovaný ako spotrebiteľ nijako nemohol ovplyvniť výšku zmenkovej sumy, dátum splatnosti zmenkového úroku, ktoré si do zmenky jednostranne dopísal veriteľ. Dojednanie vyplňacieho práva zmenky v článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy bolo neplatné aj podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť, nepreskúmateľnosť.

Dojednanie je neurčité, nepreskúmateľné v časti: „Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia.“ Je zrejmé, že suma bola jednostranne do zmenky uvedená veriteľom a ku dňu uzavretia dohody v článku 14 Všeobecných podmienok spotrebiteľ nevedel, aká suma do zmenky bude dopísaná. V momente uzatvárania dohody uzavrel neurčitú dohodu čo do článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy. Nebola konkretizovaná výška zmenkovej sumy, ktorá mala byť dopísaná do zmenky na základe vyplňacieho práva zmenky a neboli ani určitým, preskúmateľným spôsobom stanovené kritériá, na základe ktorých zmenková suma do zmenky mala byť dopísaná tak, aby bola určiteľná a preskúmateľná za pomoci výkladových pravidiel.

8. Nakoľko okresný súd dohodu o vyplňovacom práve zmenky vyhodnotil za neprijateľnú podmienku s poukazom na § 53 ods. 1 OZ, majúc za to, že nešlo o podmienku individuálne dojednanú a nepochybne spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov v neprospech spotrebiteľa z dôvodu, že umožňuje vymáhať plnenia uplatňované v rozpore so zákonom, bez zohľadnenia práv spotrebiteľa, išlo o dojednanie neplatné v súlade s § 53 ods. 5 OZ. V prípade, ak je neplatná dohoda o vyplňovacom práve zmenky, je neplatná aj samotná zmenka, čo korešponduje aj s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky zo dňa 06.05.2008 pod sp.zn. 4 Obo 161/2007. Najvyšší súd v odôvodnení uviedol, že z neplatnej úverovej zmluvy v dôsledku neprimerane vysokého poplatku za spracovanie a vedenie úveru, v dôsledku čoho považoval zmluvu za priečiacu sa dobrým mravom a zásadám poctivého obchodného styku, nemohlo žalobcovi vzniknúť právo na vyplnenie blankozmenky. Skutočnosť, že právny predchodca žalobcu postupuje v rozpore so zásadami spotrebiteľského práva, preukazuje aj samotný list Európskej komisie z 25.04.2013 pod č. 2012/4165 adresovaný Slovenskej republike s upozornením na nedodržiavanie spotrebiteľského práva Európskej únie s uvedením praktík obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktorá vymáha nezákonné pohľadávky založené na nekalých podmienkach s konkrétnym uvedením blankozmieniek, zameraných na vyhýbanie sa riadnej justičnej kontrole. Podľa záverov uvedeného listu obchodníci vyplňajú do blankozmieniek svoju nárokovanú sumu, hoci to právne predpisy o spotrebiteľských úveroch nedovoľujú a napriek skutočnosti, že tieto pohľadávky nemajú oporu v právnych predpisoch a sú založené na nekalých podmienkach, rozhodcovské súdy vynášajú rozsudky aj na základe uvedených zmieniek. Súčasne okresný súd uviedol, že vyššie vyslovenému právnemu názoru zodpovedá aj zákonná úprava o spotrebiteľských úverov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, na základe ktorej bola predmetná zmenka vystavená, konkrétne uvedené v § 4 ods. 6 citovaného zákona, ktoré zakazuje splnenie úveru zmenkou alebo šekom s tým, že veriteľ smie prijať od dlžníka zmenku alebo šek iba na zabezpečenie svojich nárokov, len ak ide o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného úveru a príslušenstva vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zmenku prijatú, resp. vyplnenú veriteľom v rozpore s predchádzajúcou vetou veriteľ nesmie prijať a je povinný ju dlžníkovi kedykoľvek na požiadanie vrátiť. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu v priamom rozpore s § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v čase vystavenia zmenky vyplnil zmenkovú sumu nad hodnotu 30% istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, preto vyplnená zmenka na sumu 1.108,87 Eur bola neprípustná. Teda podľa okresného súdu aj z uvedenej právnej normy bolo možné vyvodiť jednoznačný záver, že nie je možné odčleňovať zmenku od noriem spotrebiteľského práva, teda ak je táto vydaná v rozpore so zákonom, v danom prípade so zákonom o spotrebiteľskom úvere, potom je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, keďže aj na zmenku sa vzťahujú všeobecné ustanovenia OZ o platnosti právnych úkonov. Keďže predmetná úverová zmluva a zmenka vznikli za účinnosti zák. č. 258/2001 Z.z., ktorý v súlade s § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. zakazuje splnenie dlhu zmenkou a zabezpečenie jeho splnenia zmenkou, bolo prípustné iba do výšky 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, teda ak k vystaveniu predmetnej zmenky došlo v rozpore s citovaným zákonným ustanovením, bolo potrebné túto vyhodnotiť ako neplatnú pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka. Na podporu tohto názoru podľa okresného súdu bolo možné použiť aj pripomienky Európskej komisie zo dňa 12.02.2014 vo veci C-558/2013, kedy v bode 17 uviedla, že Smernica 87/102/EHS, ktorá sa uplatňuje v prejednávanej veci, nezakazuje používanie zmieniek v spotrebiteľských zmluvách, ale zo znenia jej článku 9 jednoznačne vyplýva, že členské štáty môžu povoliť ich používanie iba vtedy, ak zároveň zabezpečia vhodnú ochranu spotrebiteľa, pod ktorou je potrebné chápať celkový právny rámec ochrany spotrebiteľa zahŕňajúceho aj povinnosť vnútroštátnych súdov, ex offo skúmať nekalosť zmluvných podmienok. Podľa bodu 19 spomínaných pripomienok, rešpektovanie abstraktného charakteru zmenky by bolo podľa komisie neprijateľné vo svetle judikatúry Súdneho dvora, ktorý vyslovil všeobecnú zásadu, v

zmysle ktorej špecifiká súdneho konania, ktoré prebieha v rámci vnútroštátneho práva medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, nemôžu predstavovať skutočnosť spôsobilú ovplyvniť právnu ochranu, ktorá podľa Smernice 93/13/EHS spotrebiteľovi musí byť poskytnutá. Zároveň navrhla, aby na predloženú prejudiciálnu otázku Súdny dvor poskytol odpoveď, že článok 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a článok 4, 9 a 14 Smernice Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, sa majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o právach z indosovanej zmenky neumožňuje v zásade v žiadnej fáze konania ex offo preskúmať zmluvu a kauzu právneho vzťahu a prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky a tiež prípadne porušenie zákona upravujúceho dôsledky neuvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, z ktorej zmenka vznikla.

9. Pri rozhodovaní o trovách súdneho konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. v znení účinnom a platnom do 30.06.2016 (ďalej aj len „OSP“), podľa ktorého mal žalovaný nárok na náhradu trov konania, pretože bol v konaní úspešný. Nakoľko si žalovaný náhradu trov konania neuplatnil návrhom podľa § 151 ods. 1 OSP, preto okresný súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

10. Na záver okresný súd pre úplnosť uviedol, že na podanie žalobcu, doručené okresnému súdu dňa 22.12.2015 - čiastočné späťvzatie návrhu neprihliadal, nakoľko toto bolo doručené po rozhodnutí vo veci samej rozsudkom.

11. Proti tomuto rozsudku okresného súdu v celosti podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v podaní právneho zástupcu zo dňa 22.02.2016 (č.l. 59 spisu). V podanom odvolaní žalobca zvýraznil, že predložil okresnému súdu ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, ktorou, keďže táto spĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zák. č. 191/1950 Sb. dokázal jasne, úplne a zrozumiteľne svoje právo na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva. Voči forme a obsahu zmenky zo strany žalovaného žiadnych námietok nebolo, a preto neexistovala okolnosť, ktorá by odôvodňovala vykonanie ďalších dôkazov nevyhnutých pre rozhodnutie vo veci. Predpokladom vydania rozsudku v tomto konaní bolo výlučne predloženie originálu zmenky. Zmenka je listinný cenný papier, ktorý inkorporuje v listine ako takej samo právo žalobcu. Vo vzťahu k žalobcovi ako indosatárovi je preto jediným legitimizačným prostriedkom, ktorý nie je možné ničím iným nahradiť. Žalovaný mohol na základe čl. 5 ods. 3, 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, ak tak však neurobil, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to zo dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Podľa žalobcu okresný súd samotný nie je legitimizovaný nato, aby postupom podľa § 120 ods. 1 veta prvá OSP vznášal námietky voči zmenke za žalovaného. Ak tak okresný súd činil, išlo o porušenie princípu kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosti účastníkov konania ako súčasti práva na spravodlivé súdne konanie. Žalobca ďalej dôvodil, že okresný súd z vlastnej iniciatívy, bez návrhu žalovaného a bez legitímneho podnetu na ťarchu žalobcu vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo charakter žalovaného ako spotrebiteľa. Žalovaný sa tejto obrany žiadnym spôsobom nedovoľoval, uplatnenú pohľadávku nerozporoval, svojím konaním ju prakticky uznal. Okresný súd iniciatívne rozširoval okruh dokazovaných skutočností v tom smere, aby získal pre neho dostatočný podklad pre zamietnutie návrhu na uplatnenie pohľadávky. Okresný súd nevykonal žiadne dokazovanie nad rámec navrhnutých dôkazov v prospech uplatnenej pohľadávky, teda neobjektívne podporil žalovaného v tomto konaní. Navyše žalovaný o túto podporu nepreukázal žiadny záujem. Okresný súd teda túto ochranu žalovanému prakticky nanútil, bez jeho vôle. Podľa žalobcu uvedené správanie okresného súdu bolo neprijateľné v právnom štáte, predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súčasne okresný súd podľa tvrdenia žalobcu dospel k rozhodnutiu na základe aplikácie nesprávnych právnych predpisov, ako aj nesprávnej interpretácii príslušných právnych predpisov a práva Európskej únie. Zdôraznil, že predmetom konania je výlučne zmenka a nie iný záväzkový právny vzťah. Žalobca v konaní uplatňuje bezpodmienečný záväzok žalovaného, že za zmenku zaplatí. Okresný súd však vec posudzoval, akoby išlo o bežný zmluvný záväzok, čo bolo neprípustné. Žalobca ďalej uviedol, že okresný súd predovšetkým ignoroval § 17 zák. č. 191/1950 Sb. podľa ktorého: „Kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka.“ Z uvedeného jednoznačne vyplývalo, že žalovaný vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne

námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže činiť žalovaný, tým menej tak môže činiť sám okresný súd. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obo 3/2008 zo dňa 22. októbra 2008, podľa ktorého: „Z povahy zmenky ako abstraktného a nesporného záväzku vyplýva, že majiteľ zmenky nemusí pri jej predložení k zaplateniu, prípadne vymáhaniu, preukazovať, že mu odporca (povinný) zmenkovú sumu aj skutočne dlhuje. Z ustanovenia § 17 zák. č. 191/1950 Zb. síce vyplýva, že kto je žalovaný (povinný) zo zmenky, môže vznášať (robiť) proti zmenkovému nároku určité námietky, je však na ňom, aby oprávnenosť týchto námietok preukázal. Dôkazné bremeno teda spočíva na odporcovi (povinnom) a nie na navrhovateľovi (oprávnenom). Pokiaľ povinný dôkazné bremeno neunesie, bude nútený podľa zmenky plniť. Pri kauzálnych námietkach nie je možné prenesenie dôkazného bremena z odporcu (povinného) na navrhovateľa (oprávneného).“ Z uvedeného vyplýva, že je síce prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči žalobcovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany žalovaného a predovšetkým žalovaný v tejto situácii nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Podľa žalobcu nie je prípustné, aby túto úlohu a iniciatívu na seba (proti vôli žalovaného) prevzal okresný súd a suploval aktivitu žalovaného. Uvedené námietky majú hmotnoprávny charakter, preto v záujme zachovania rovnosti strán, súd nie je oprávnený žalovaného na nich ani upozorniť (§ 5 ods. 1 OSP). V danom prípade následkom bolo podľa žalobcu nesprávne rozhodnutie vo veci - okresný súd porušil poučovaciu povinnosť súdu prekročením § 5 ods. 1 OSP; porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov; prihliadol na skutočnosti a dôkazy na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu. Žalobca ďalej uviedol, že okresný súd vyhodnotil zmenku ako vadnú zmenku, t.j. neplatný právny úkon. Uvedený záver okresného súdu však vychádzal len z kauzálnych námietok, ktoré však nikto v konaní nevzniesol, ani ich nikto z účastníkov nepreukazoval. Kauzálne námietky sú po indosovaní v zásade neprípustné. Zmluvný vzťah medzi žalovaným a remitentom je po indosovaní irelevantný. Navyše žalobcovi nebol známy obsah údajného zmluvného záväzku. V tejto spojitosti poukázal žalobca na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.08.2002 sp.zn. 25 Cdo 1839/2000, ktorého vybranú časť i citoval. Súčasne uviedol, že vzhľadom na to, že Najvyšší súd Českej republiky pri rozhodovaní vychádzal z rovnakej právnej úpravy, aká je aplikovateľná aj v tomto konaní, je tento judikát aplikovateľný na prejednávajúcu vec. Z uvedeného judikátu vyplývala podľa žalobcu jednoznačná nesprávnosť právneho posúdenia veci okresným súdom. Zmenkový záväzok je priamy, bezpodmienečný, nesporný, abstraktný a samostatný záväzok, celkom nezávislý aj od zabezpečovanej pohľadávky. Podľa žalobcu, vzhľadom na úplnú samostatnosť, oddelenosť, nezávislosť zmenkového záväzku, nebolo možné hovoriť o tom, že zmenka je zmenkou podľa zákona o spotrebných úveroch a že tomuto zákonu odporuje. Zmenka uplatnená v tomto konaní má všetky zákonom predpísané náležitosti, a teda ide o platnú zmenku. Uplatnený nárok žalobcu je tak podľa žalobcu v celom rozsahu dôvodný. Nikto (okrem okresného súdu) v konaní netvrdil, že žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský úver, teda nie úver v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou, a nikto túto skutočnosť v konaní ani nepreukázal. Napriek tomu z tejto skutočnosti okresný súd pri rozhodovaní vychádzal. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu bolo prekvapivé, čo predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom.

12. Žalobca považoval v odvolaní za potrebné vyjadriť sa aj k záveru okresného súdu o tom, že dohoda o vyplňovacom práve blanko zmenky by mala predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku pri poskytovaní spotrebných úverov. V tejto súvislosti poukázal na to, že samotný zák. č. 258/2001 Z.z. pripúšťal, aby na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru bola vystavená zmenka. Limitovaná bola len výška zabezpečenia vo vzťahu k aktuálnej výške dlhu v čase jej vyplnenia. Zmenka preto aj v prostredí spotrebiteľských úverov mohla byť používaná. Zákon súčasne nelimituje použitie len istého druhu zmeniek, ani nevylučuje použitie určitých doložiek a pod. Z uvedeného vyplývalo, že prípustné sú akékoľvek zmenky, akékoľvek doložky a zároveň aj blanko zmenky s úpravou vyplnenia zmenky v dohode o vyplňovacom práve. Súčasne z formulácie § 4 ods. 6 predmetného zákona a použitia spojenia „v čase vyplnenia“ ako aj zo slov „vyplnenú veriteľom“, bolo zrejmé, že zákonodarca pripúšťal, že zmenky budú vyplňované dodatočne po vystavení, pretože inak by použil spojenie „v čase vystavenia“, resp. by vylúčil vyplňovanie zmeny zo strany veriteľa. Z uvedeného preto vyplývalo, že dohoda o vyplňovacom práve nemohla byť neplatná a nemohla byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou ani v prostredí spotrebiteľských úverov, pretože právna úprava explicitne pripúšťala používanie blankozmeniek. Napadnuté rozhodnutie bolo preto prekvapivým rozhodnutím, čo predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom. Prekvapivosť napadnutého rozhodnutia podľa žalobcu vyplývala zo skutočnosti, že žalovaný uplatnený nárok nepoprel, no napriek tomu okresný súd uplatnený nárok zamietol, ale najmä vyplývala z rozporu napadnutého rozhodnutia s konštantnou judikatúrou

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú žalobca poukázal v tomto odvolaní a ktorá mala byť okresnému súdu známa. Žalobca zvýraznil, že okresný súd dospel k záveru, že nemožno prihliadať na neprimerane vysoké príslušenstvo pohľadávky - zmenkový úrok 0,25 % denne, t.j. 91,25 % ročne. V tejto súvislosti považoval za nevyhnutné uviesť, že zmenku vystavil žalovaný. Túto dobrovoľne podpísal, pričom išlo o prejav jeho slobodnej vôle. Sadzba zmenkového úroku bola napísaná na zmenke a bola mu známa v čase vystavenia zmenky. Žalovaný teda mal vedomosť o tom, že sadzba zmenkového úroku predstavuje 0,25 % denne a s takouto sadzbou zmenkového úroku jednoznačne súhlasil. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obo 3/2008 zo dňa 22. októbra 2008 podľa ktorého: „Z povahy zmenky ako abstraktného a nesporného záväzku vyplýva, že majiteľ zmenky nemusí pri jej predložení k zaplateniu, prípadne vymáhaniu, preukazovať, že mu odporca (povinný) zmenkovú sumu aj skutočne dlhuje.“ Žalobca dôvodil, že v okolnostiach rozhodnutia okresného súdu bolo potrebné poukázať predovšetkým na nespornosť jeho záväzku za zmenku zaplatiť. Nespornosť záväzku žalovaného za zmenku zaplatiť sa nepochybne vzťahovala na celý záväzok obsiahnutý na zmenke, zmenkový úrok nevynímajúc. Záväzok žalovaného zaplatiť aj zmenkový úrok bol teda platný a mal byť priznaný v súdnom konaní. Zmenkový úrok mal byť priznaný o to viac, ak žalovaný žiadne námietky voči uplatnenej zmenke neformuloval. Významným sa podľa žalobcu javil aj fakt, že okresný súd nepriznal žiadny zmenkový úrok, pričom z odôvodnenia bolo nepochybné, že v rozpore s dobrými mravmi nie je každý zmenkový úrok, ale len zmenkový úrok, ktorý je neprimerane vysoký. Z toho vyplývalo, že rozporom s dobrými mravmi, a teda neplatnosťou by (na základe argumentácie okresného súdu - s ktorou žalobca nesúhlasí) mohla, resp. môže byť postihnutá len časť presahujúca zmenkový úrok, ktorý sa dobrým mravom neprieči. Okresný súd by tak mal zamietnuť len časť zmenkového úroku a priznať zmenkový úrok nepriečiaci sa dobrým mravom. Okresný súd však zamietol celý zmenkový úrok, a teda nepochybne zamietol aj platnú časť uplatneného nároku na zmenkový úrok, ktorý sa dobrým mravom neprieči. V tejto spojitosti žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 5Co/16/2010 zo dňa 03.02.2010, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoZm/10/2013 zo dňa 21.11.2013 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4CoZm/3/2014 zo dňa 13.06.2014, ktoré vybrané časti z predmetných rozhodnutí aj následne citoval. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Čadca zo dňa 18.12.2015 sp.zn. 10C 115-2013 (poznámka krajského súdu: žalobca mal zrejme na mysli rozsudok č.k. 10C/115/2013-52 zo dňa 18.12.2015), tak že návrhu na uplatnenie pohľadávky v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania spočívajúce v sume 61,41 Eur bez DPH za podané odvolanie a 8,58 Eur bez DPH režijný paušál, a to „všetko navýšené o DPH“.

13. K doručenému odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

14. Po rozhodnutí okresným súdom v merite veci žalobca v podaní právneho zástupcu zo dňa 21.12.2015 (č.l. 51 spisu) uskutočnil dispozitívny úkon, a to úkon čiastočného späťvzatia žaloby v časti zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne s tým, že naďalej si uplatňuje zmenkový úrok vo výške 0,06 % denne, ako aj, že v ostatnej časti žalobu ponecháva bez zmeny.

15. Pred predložením veci Krajskému súdu v Žiline (ako súdu odvolaciemu) na konanie a rozhodnutie o podanom odvolaní žalobcu v podaní právneho zástupcu zo dňa 22.02.2016 (č.l. 59 spisu), okresný súd uznesením č.k. 10C/115/2013-85 zo dňa 30. januára 2017 o.i vykonal opravu záhlavia rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 10C/115/2013-52 zo dňa 18.12.2015 s poukazom na § 224 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len „CSP“), a to v časti jeho záhlavia.

16. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP postupom bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a napadnutý rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 10C/115/2013-52 zo dňa 18.12.2015 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Čadca č.k. 10C/115/2013-82 zo dňa 30. januára 2017 zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

17. Primárne v procesnej rovine krajský súd uvádza, že aj keď odvolacie konanie začalo podaním odvolania žalobcu v podaní právneho zástupcu zo dňa 22.02.2016 (č.l. 59 spisu), krajský súd bol v odvolacom konaní povinný postupovať a konať od 01.07.2016 podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, a to v zmysle § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, „ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon

aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované".

18. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 CSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný .

19. Za účelom posúdenia odvolacích dôvodov žalobcu v podaní právneho zástupcu zo dňa 22.02.2016 (č.l. 59 spisu) sa krajský súd v potrebnom rozsahu oboznámil s obsahom spisového materiálu okresného súdu a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním napadnutého rozsudku. Primárne preto odvolací súd zisťoval, akým spôsobom došlo k vykonávaniu dokazovania pred okresným súdom. Okresný súd podľa úpravy z č.l. 48 spisu nariadil termín verejného vyhlásenia rozsudku na deň 18.12.2015.

20. Ohľadom procesného postupu okresného súdu pri vykonávaní dokazovania tak krajský súd zistil, že okresný súd vo veci rozhodol vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania, pričom okrem iného vychádzal z obsahu spisového materiálu sp.zn. 4Er/453/2011. Zo spisového materiálu pritom vyplýva, že okresný súd žalovanému doručoval tlačivo C na odpoveď vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu v zmysle Nariadenia, ktoré tlačivo bolo žalovanému doručené dňa 17.04.2015 (č.l. 34 rub spisu). V lehote stanovenej Nariadením pritom žalovaný na tlačivo C nereagoval a okresný súd následne pripojil do súdneho spisu obsah exekučného spisu, ktorý sa týkal exekučnej veci oprávneného Pohotovosť, s.r.o., Bratislava proti žalovanému. Krajský súd uvádza, že pri posudzovaní postupu okresného súdu vzal do úvahy Spoločné stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR a obchodno-právneho kolégia NS SR zo dňa 20. októbra 2015, k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, ktoré stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2015, pod č. 93. S prihliadnutím na toto stanovisko krajský súd ustálil, že procesný postup okresného súdu, ktorý rozhodol o pripojení predmetného exekučného spisu, je možné akceptovať. Podľa tohto spoločného stanoviska: „Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhliadne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje." Ďalej z tohto spoločného stanoviska vyplýva „Ani nariadenie ani OSP neobmedzuje odporcu v tom, aké námietky môže uplatniť. Ak by vzhľadom na uplatnené námietky odporcu súd dospel k záveru, že navrhovateľ vedome konal na škodu odporcu ako dlžníka z indosovanej zmenky, pretože pri nadobudnutí zmenky, na ktorej je uvedené číslo spotrebiteľskej zmluvy vedel, že sa jedná o zmenku na rad, ktorá v zásade zbavuje dlžníka možnosti uplatniť voči novému majiteľovi zmenky námietky v zmysle § 17 ZZŠ a z údaju o čísle zmluvy (tzv. hodnotová doložka, ktorá informuje o kauzálnom vzťahu vedúcemu k použitiu zmenky a okolností svojich vzťahov k remitentovi musel vedieť, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu), výkon práva navrhovateľa by tak vzhľadom na konkrétne zistené okolnosti bol v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 OZ, ako aj so ZSÚ v znení platnom do 31.12.2010, pretože indosácia zmieniek zabezpečujúcich záväzok dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy v posudzovaných okolnostiach predmetných prípadov bola v rozpore s ust. § 4 ods. 7 citovaného zákona v znení platnom do 31.12.2007; toto platí aj pre ust. § 4 ods. 6, 7 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2008 do 31.12.2010".

21. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v predchádzajúcich rozhodnutiach vydaných pred 20. októbrom 2015 vychádzal primárne zo zmenkového charakteru uplatneného nároku v kombinácii s účelom Nariadenia bez prihliadnutia ex offo na možný spotrebiteľský charakter kauzy stojacej za zmenkou, tak v danom momente tohto konania a rozhodovania bolo potrebné vychádzať z vývoja rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej republike v dotknutých veciach, ktorú zjednocuje prijaté Stanovisko vo veciach

občiansko-právnych a obchodných č. 93 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2015. Práve s ohľadom na princíp právnej istoty, ktorý spočíva v zabezpečení jednotného rozhodovania súdov v totožných či obdobných veciach, potom aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací bol povinný rešpektovať relevantnú judikatúru ako aj prijaté zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamená to, že sa nemôže vyvíjať judikatúra najvyššieho súdu, čo platí aj ohľadom rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

22. Krajský súd v tejto veci poukazuje na spoločné stanovisko, z ktorého zdôrazňuje, že „pokiaľ by sme dospeli k záveru, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok či zhodnotiť platnosť zmenky samotnej, išlo by o neprijateľné zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity. Rigidná aplikácia ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. by spôsobila spotrebiteľovi nepríjemné ťažkosti pri až následnom možnom domáhaní sa ochrany svojich práv (ust. § 17 obsahuje úpravu podľa ktorej, kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka). Prijatie výkladu smerujúceho k povinnosti spotrebiteľa bez výhrad uspokojiť veriteľa - nadobúdateľa indosovanej zmenky a až následne ho žalovať o náhradu škody s povinnosťou v takomto konaní dokazovať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka, by v konečnom dôsledku viedlo k prenosu povinnosti na spotrebiteľa spôsobom, ktorý je podľa právnej úpravy ochrany spotrebiteľa neprijateľný.“ „Určujúcim pri hľadaní práva má byť, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť uplatnený nárok aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta, musí však na ňu prihliadať aj v prípadoch, kedy takýto rozpor zistí súd sám pri prieskume ex officio, keďže na absolútnu neplatnosť úkonu súd musí prihliadať ex lege. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom primeraného vyrovnania záujmov, ako už bolo vyslovené niekoľkokrát aj v rozhodnutiach Ústavného súdu SR“.

23. Napriek uvedenému je krajský súd názoru, že ak okresný súd ex offio prihliadol na dôkazy z ním pripojeného spisového materiálu, pričom tieto dôkazy nevykonal na nariadenom pojednávaní, nakoľko vo veci došlo len k verejnemu vyhláseniu rozsudku okresným súdom bez nariadenia pojednávania, bola takýmto postupom odňatá žalobcovi možnosť konať pred súdom v rovine vykonávania dokazovania a oboznámenia sa s dôkazmi, a to tak v súlade s Nariadením, ako aj v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, resp. Civilným sporovým poriadkom (v čase rozhodnutia odvolacieho súdu), ktorého ustanovenia je potrebné aplikovať ako rozhodné procesné právo v zmysle čl. 19 Nariadenia. Právo účastníka konania, resp. strany konania (v čase rozhodnutia odvolacieho súdu) vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, je odrazom jeho možnosti ovplyvniť skutkové zistenia, na základe ktorých súd zakladá svoje rozhodnutie. Aktivita strany konania pri využívaní jej procesných práv je závislá aj od miery presvedčivosti dôkazov vykonaných súdom a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, ktoré majú vplyv na unesenie, či neunesenie dôkazného bremena danej strany konania. Ak sa okresný súd bez nariadenia pojednávania výlučne sám oboznámil s listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou pripojeného exekučného spisu, bez toho, aby strany mali možnosť s týmito listinnými dôkazmi sa oboznámiť ich vykonaním na nariadenom pojednávaní, bolo takýmto postupom upreté žalobcovi právo splniť jeho povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť a bola mu odňatá možnosť vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a k posúdeniu nároku, pri hodnotení ktorého okresný súd prihliadal na ochranu žalovaného ako spotrebiteľa. V rámci nového konania bude preto úlohou okresného súdu zachovať práva žalobcu a rovnako tiež práva žalovaného aj pri vykonávaní dokazovania.

24. Na základe vyššie uvedených zhodnotení, záverov bol rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením (v časti týkajúcej sa opravy tohto rozsudku) v napadnutých výrokoch zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Vo vecno-právnej rovine bude dokazovanie vykonávané okresným súdom na nariadenom pojednávaní s tým, že bude rešpektovaná vyvíjajúca sa rozhodovacia činnosť všeobecných súdov za vzatia do úvahy Spoločného Stanoviska občiansko-právneho kolégia

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015 pod č. 93.

25. Z dôvodu, že rozhodnutie okresného súdu bolo zrušené, bude to okresný súd, ktorý v rámci nového konania rozhodne aj o čiastočnom späťvzatí žaloby, v podaní právneho zástupcu zo dňa 21.12.2015 (č.l. 51 spisu).

26. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

27. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

28. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.